ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα) της 10ης Ιουλίου 1997 *

Στην υπόθεση Τ-38/96,

Guérin automobiles, εταιρία γαλλικού δικαίου υπό εκκαθάριση, με έδρα την Alençon (Γαλλία), εκπροσωπουμένη από τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισιού και Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης αρχικώς από τους Francisco Enrique González Díaz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και Guy Charrier, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, και εν συνεχεία από τον Giulano Marenco, νομικό σύμβουλο, και τον Guy Charrier, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, την αναγνώριση της παραλείψεως της Επιτροπής, καθόσον αυτή παρέλειψε να κοινοποιήσει τις αιτιάσεις στην εταιρία Nissan France και, αφετέρου, αίτημα περί αποκαταστάσεως της ζημίας που υπέστη η προσφεύγουσα λόγω αυτής της παραλείψεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, C. P. Briët και A. Καλογερόπουλο, δικαστές,

γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 20ής Νοεμβρίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Περιστατικά και διαδικασία

1 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα, της οποίας η δραστηριότητα συνίστατο στην αγορά και στην πώληση αυτοκινήτων οχημάτων, κηρύχθηκε σε πτώχευση και τέθηκε υπό δικαστική εκκαθάριση με απόφαση της 22ας Μαΐου 1995 του tribunal de commerce d'Alençon.

2 Προηγουμένως, στις 27 Μαΐου 1994, υπέβαλε ενώπιον της Επιτροπής καταγγελία κατά της Nissan France SA, η οποία εισάγει αυτοκίνητα Nissan και είναι θυγατρική της ιαπωνικής κατασκευάστριας εταιρίας (στο εξής: Nissan France).

3 Στην καταγγελία αυτή, τόνιζε ότι ήταν αντιπρόσωπος της Nissan France, η οποία, στην αρχή του έτους 1991, κατήγγειλε μονομερώς τη σύμβαση αντιπροσωπείας, με χρόνο επελεύσεως των αποτελεσμάτων της καταγγελίας την αρχή του έτους 1992. Μετά την ως άνω καταγγελία, η Nissan France «συνέχισε να επικαλείται το σύστημά της αποκλειστικής διανομής για να αρνηθεί να καταβάλει κάθε αποζημίωση στον Guérin, για να ευνοήσει κατά τρόπο ενέχοντα διακρίσεις έναν άλλον αντιπρόσωπο και για να αρνηθεί επανειλημμένως να του πωλήσει αυτοκίνητα». Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα-ενάγουσα αμφισβήτησε το συμβιβαστό της πρότυπης συμβάσεως αντιπροσωπείας, της οποίας χρήση έκανε η Nissan France, προς τον κανονισμό (ΕΟΚ) 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρετήσεως των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1985, L 15, σ. 16). Η προσφεύγουσα-ενάγουσα, ισχυριζόμενη ότι λόγω των αποτελεσμάτων της η σύμβαση δεν ετύγχανε του ευεργετήματος του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, δήλωσε ότι «[επαφίετο] στην Επιτροπή, η οποία [ήταν] αρμόδια να αποφανθεί για την πρακτική της Nissan, δεδομένου ότι το άρθρο 10 του κανονισμού 123/85 της παρείχε τη δυνατότητα να ανακαλέσει το ευεργέτημα της εξαιρέσεως». Στο πλαίσιο αυτό, η ενάγουσα κατήγγειλε διάφορες ρήτρες της πρότυπης συμβάσεως ή πρακτικές απορρέουσες από αυτήν, τις οποίες εφαρμόζει η Nissan France, και δήλωσε ότι η καταγγελία της στηριζόταν στην ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

4 Με έγγραφο της 30ής Ιουνίου 1994, η Επιτροπή απέστειλε αντίγραφο της προμνησθείσας καταγγελίας στη Nissan France, ζητώντας της να λάβει θέση επί των προβαλλομένων περιστατικών. Η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα-ενάγουσα για την επιστολή αυτή. Δύο μήνες αργότερα, η Nissan France απέστειλε την απάντησή της στην Επιτροπή, η οποία την κοινοποίησε στην προσφεύγουσα-ενάγουσα τον Σεπτέμβριο του 1994.

5 Με έγγραφο της 21ης Φεβρουαρίου 1995, η προσφεύγουσα-ενάγουσα γνωστοποίησε στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις της επί των απαντήσεων της Nissan France. Διατύπωσε, μεταξύ άλλων, την άποψη ότι, «από τη συσχέτιση των αποδεικτικών στοιχείων (...) που προσκόμισε η Guérin automobiles προς στήριξη της καταγγελίας της, την ανάλυση των δύο κειμένων της συμβάσεως και

την απάντηση που έδωσε η Nissan, η Επιτροπή ήταν ήδη σε θέση να προβεί στην κοινοποίηση αιτιάσεων». Η προσφεύγουσα-ενάγουσα, αφού σχολίασε λεπτομερώς τις απαντήσεις της Nissan France, ζήτησε εκ νέου από την Επιτροπή να κοινοποιήσει στη Nissan τις αιτιάσεις που προκύπτουν σαφώς από τη μελέτη του φακέλου.

6 Στο έγγραφο αυτό δεν δόθηκε απάντηση.

7 Στις 17 Οκτωβρίου 1995, η προσφεύγουσα-ενάγουσα άσκησε προσφυγή-αγωγή με αντικείμενο, αφενός, αίτημα βασιζόμενο στο άρθρο 175 της Συνθήκης ΕΚ, ζητώντας να διαπιστωθεί η παράλειψη της Επιτροπής και, αφετέρου, αίτημα βασιζόμενο στο άρθρο 215 της Συνθήκης, ζητώντας να υποχρεωθεί η Επιτροπή στην αποκατάσταση της από την εν λόγω παράλειψη προκληθείσας ζημίας.

8 Με διάταξη της 11ης Μαρτίου 1996, Τ-195/95, Guérin automobiles κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-171), το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή περί αναγνωρίσεως της παραλείψεως της Επιτροπής. Όσον αφορά τα αιτήματα αποζημιώσεως, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεξετασθεί η ένσταση απαραδέκτου με την ουσία της υποθέσεως.

9 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Μαΐου 1997, Τ-195/95 (Συλλογή 1997, σ. II-679), τα αιτήματα αυτά απορρίφθηκαν ως απαράδεκτα.

10 Στις 2 Ιανουαρίου 1996, η προσφεύγουσα-ενάγουσα απέστειλε νέο έγγραφο στην Επιτροπή, καλώντας την να ενεργήσει και απαιτώντας την κοινοποίηση των αιτιάσεων στη Nissan France. Στο έγγραφο αυτό δεν δόθηκε απάντηση.

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Μαρτίου 1996, η προσφεύγουσα-ενάγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή-αγωγή.

12 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

13 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η οποία διεξήχθη στις 20 Νοεμβρίου 1996 ενώπιον τμήματος συγκειμένου από τους C. W. Bellamy, πρόεδρο, H. Kirschner, C. P. Briët, A. Καλογερόπουλο και A. Potocki, δικαστές. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, επετράπη στους διαδίκους να καταθέσουν έγγραφο το οποίο η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα-ενάγουσα στις 25 Ιουλίου 1996 βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, σχετικά με τις ακροάσεις που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37, στο εξής: κανονισμός 17), την απάντηση της 29ης Αυγούστου 1996 της προσφεύγουσας-ενάγουσας στο έγγραφο αυτό, καθώς και την απόφαση της 22ας Μαρτίου 1996 του tribunal de commerce de Versailles επί προσφυγής την οποία είχε ασκήσει η προσφεύγουσα-ενάγουσα κατά της Nissan France στις 22 Οκτωβρίου 1992.

14 Κατόπιν της αποβιώσεως του δικαστή Kirschner στις 6 Φεβρουαρίου 1997, έγινε διάσκεψη τριών δικαστών επί της παρούσας αποφάσεως, οι οποίοι την υπογράφουν, σύμφωνα με το άρθρο 32, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Αιτήματα των διαδίκων

15 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει την παράλειψη της Επιτροπής,

— επικουρικώς, να αποφανθεί, βάσει του άρθρου 215 της Συνθήκης ΕΚ, ότι η παράλειψη αυτή στοιχειοθετεί εξωσυμβατική ευθύνη της Επιτροπής έναντι της προσφεύγουσας-ενάγουσας και ότι η Επιτροπή της οφείλει αποζημίωση ανερχόμενη σε 1 660 912 γαλλικά φράγκα, ήτοι 237 273 ECU.

16 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του αιτήματος περί αναγνωρίσεως της παραλείψεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

17 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα θεωρεί ότι το υπόμνημα της Επιτροπής στην υπόθεση Τ-195/95 επιβεβαιώνει τη βούλησή της να μη περατώσει την εξέταση του φακέλου αυτού και την επιμονή της να μη λάβει θέση η οποία θα επέτρεπε στην προσφεύγουσα-ενάγουσα — θύμα της παραβάσεως κατά τη σύνταξη της συμβάσεως που της αντιτάσσεται ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων — να επιτύχει ευκολότερα την αναγνώριση των δικαιωμάτων της.

18 Η Επιτροπή, παρατηρεί ότι, κατά πάγια νομολογία, δεν υποχρεούται να εξετάζει — και, κατά μείζονα λόγο, να κοινοποιεί — τις αιτιάσεις προς διαπίστωση, ενδεχομένως, των παραβάσεων των κανόνων των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, όταν δεν έχει αποκλειστική αρμοδιότητα. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, το από 2 Ιανουαρίου 1996 έγγραφο της προσφεύγουσας-ενάγουσας, η οποία δεν ζητεί την έκδοση απορριπτικής αποφάσεως επί της καταγγελίας, ουδέ καν τη λήψη θέσεως επ' αυτής, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 175 της Συνθήκης. Η Επιτροπή καταλήγει ότι, εφόσον ελλείπει η προσήκουσα όχληση — απαραίτητη προϋπόθεση προς άσκηση προσφυγής του άρθρου 175 της Συνθήκης —, η παρούσα προσφυγή κατά παραλείψεως δεν είναι παραδεκτή.

19 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ανταπαντά ότι δεν υπάρχει καμιά υποχρέωση χρησιμοποιήσεως συγκεκριμένου τύπου για να κληθεί η Επιτροπή να ενεργήσει. Αρκεί ότι η πρόσκληση αυτή να είναι επαρκώς σαφής και ακριβής.

20 Το άρθρο 175 της Συνθήκης δεν υποχρεώνει τον καταγγέλλοντα να ζητήσει από την Επιτροπή να απορρίψει την καταγγελία του. Θα ήταν παράλογο να απαιτείται από τον καταγγέλλοντα να εκδηλώνει την απελπισία του ζητώντας από το κοινοτικό όργανο να λάβει απόφαση εις βάρος του.

21 Η παρατεθείσα από την Επιτροπή νομολογία, κατά την οποία η ίδια δεν υποχρεούται να εξετάζει μια καταγγελία, είναι στην πραγματικότητα πολύ περισσότερο λεπτομερειακή και της επιφυλάσσει μόνο την ευχέρεια να προσδιορίζει, σε συνάρτηση με το συγκεκριμένο κοινοτικό συμφέρον, τη σειρά προτεραιότητας στη διεκπεραίωση.

22 Στον τομέα του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης τα εθνικά δικαστήρια είναι αναρμόδια και η Επιτροπή έχει αποκλειστική αρμοδιότητα. Ο φόρτος εργασίας έχει ήδη επανειλημμένως θεωρηθεί ότι δεν μπορεί να αποτελεί δικαιολογία για να θυσιάζονται τα συμφέροντα των ιδιωτών που η Συνθήκη επιδιώκει να προστατεύσει.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

23 Προκαταρκτικά, επιβάλλεται να διασαφηνιστεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής κατά παραλείψεως. Με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο, ζητείται να αναγνωριστεί η παράλειψη της Επιτροπής, παράλειψη η οποία εξηγείται (σημείο 14 του εισαγωγικού της δίκης εγγράφου) με αναφορά στο από 2 Ιανουαρίου 1996 έγγραφο οχλήσεως. Με το έγγραφο αυτό απλώς ζητείται κοινοποίηση των αιτιάσεων στη Nissan France.

24 Συναφώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι το άρθρο 175 της Συνθήκης παρέχει τη δυνατότητα στα πρόσωπα που αυτό αφορά να προσβάλουν την παράλειψη του Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου ή της Επιτροπής να αποφασίσουν. Ωστόσο, τα πρόσωπα αυτά δεν μπορούν να απαιτήσουν από το οικείο κοινοτικό όργανο να ενεργήσει προς την κατεύθυνση που αυτά προσδιορίζουν. Ειδικότερα, το κοινοτικό όργανο μπορεί να αποφασίσει ή να λάβει θέση εκδίδοντας πράξη διαφορετική από εκείνη που επιθυμεί ή κρίνει αναγκαία ο ενδιαφερόμενος (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1971, 8/71, Deutscher Komponistenverband κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 893, σκέψη 2, και της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψη 17· διάταξη του Πρωτοδικείου της 12ης Νοεμβρίου 1996, T-47/96, SDDDA κατά Επιτροπής, σκέψη 40, Συλλογή 1996, σ. II-1559).

25 Σε περίπτωση όπως η εν προκειμένω, όπου υποβλήθηκε καταγγελία βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), η Επιτροπή οφείλει να προβεί σε προκαταρκτική εξέταση και να συλλέξει τα στοιχεία που θα της επιτρέψουν να εκτιμήσει ποια συνέχεια θα επιφυλάξει στην καταγγελία. Οφείλει εν συνεχεία να λάβει θέση όσον αφορά την καταγγελία εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-28/90, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2285, σκέψη 29). Αν η καταγγελία είναι βάσιμη, η Επιτροπή κινεί τότε τη διαδικασία αναγνωρίσεως παραβάσεως, με κοινοποίηση των αιτιάσεων στην ή στις επιχειρήσεις κατά των οποίων στρέφεται η καταγγελία. Αν η καταγγελία είναι αβάσιμη, η Επιτροπή απευθύνει, βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, στον καταγγέλοντα έγγραφο το οποίο περιέχει τους λόγους της σχεδιαζόμενης απορρίψεως της καταγγελίας του, καλώντας τον να υποβάλει τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις του μετά τις οποίες η Επιτροπή θα εκδώσει την τελική απόφαση (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Μαΐου 1994, T-37/92, BEUC και NCC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-285, σκέψη 29, της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-74/92, Ladbroke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-115, σκέψη 61, και απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1997, C-282/95 P, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 36).

26 Στην προκειμένη περίπτωση, το χρονικό διάστημα που παρήλθε μεταξύ της καταθέσεως (27 Μαΐου 1994) και της αποστολής του εγγράφου οχλήσεως (2 Ιανουαρίου 1996) ήταν αρκετά μεγάλο ώστε η προσφεύγουσα δικαίως ανέμενε τη λήψη θέσεως εκ μέρους της Επιτροπής (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 29) και, επομένως, τουλάχιστον κοινοποίηση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63.

27 Συνεπώς, κατά τον χρόνο καταθέσεως του εισαγωγικού της δίκης εγγράφου, η προσφυγή κατά παραλείψεως ήταν παραδεκτή.

28 Επιβάλλεται ωστόσο να εξεταστεί αν η εκ μέρους της Επιτροπής λήψη θέσεως, πραγματοποιηθείσα κατά την εκκρεμοδικία, κατέστησε ακολούθως την προσφυγή άνευ αντικειμένου.

29 Συναφώς, δεν αμφισβητείται ότι στις 25 Ιουλίου 1996 η Επιτροπή απέστειλε στην προσφεύγουσα έγγραφο, του οποίου ο τίτλος μνημόνευε ρητά το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63. Το έγγραφο αυτό εξηγούσε στην καταγγέλλουσα τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή είχε την πρόθεση να απορρίψει την καταγγελία της και της έτασσε προθεσμία ενός μηνός για να υποβάλει — γραπτώς — τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις της.

30 Το έγγραφο αυτό πρέπει να χαρακτηριστεί κοινοποίηση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63.

31 Από πάγια όμως νομολογία προκύπτει ότι έγγραφο απευθυνόμενο στον καταγγέλλοντα, το οποίο είναι σύμφωνο προς τις προϋποθέσεις του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, συνιστά λήψη θέσεως κατά την έννοια του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Ένα τέτοιο έγγραφο θέτει έτσι τέρμα στην απραξία της Επιτροπής και στερεί του αντικειμένου της την ασκηθείσα κατ' αυτής προσφυγή κατά παραλείψεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1979, 125/78, Gema κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 537, σκέψη 21, και προπαρατεθείσα Guérin automobiles κατά Επιτροπής, σκέψεις 30 και 31).

32 Κατά συνέπεια, το έγγραφο της 25ης Ιουλίου 1996 έθεσε τέρμα στην προβαλλόμενη παράλειψη, αντίθετα προς τη θέση που υποστήριξε η προσφεύγουσα κατά την προφορική διαδικασία, ότι δηλαδή η παράλειψη θα εξακολουθεί να υπάρχει μέχρις ότου η Επιτροπή λάβει τελική απόφαση απορρίπτουσα την καταγγελία.

33 Συγκεκριμένα, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι μόνον αφού η Επιτροπή απευθύνει το βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 έγγραφο, και υπό την προϋπόθεση ότι ο καταγγέλλων διατύπωσε γραπτές παρατηρήσεις επί του εγγράφου αυτού, γεννάται η υποχρέωση για την Επιτροπή είτε να κινήσει τη

διαδικασία κατά του προσώπου το οποίο αποτέλεσε αντικείμενο της καταγγελίας είτε να λάβει οριστική απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας (προπαρατεθείσα απόφαση Guérin automobiles κατά Επιτροπής, σκέψη 38).

34 Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι το από 25 Ιουλίου 1996 έγγραφο, το οποίο απεστάλη μετά την άσκηση της προσφυγής, στέρησε του αντικειμένου του το αίτημα περί παραλείψεως. Επομένως, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί του αιτήματος αυτού (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Asia Motor France κ.λπ., σκέψη 38).

Επί του αιτήματος περί αποζημιώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

35 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα προβάλλει ότι η παράλειψη της Επιτροπής επέφερε την κήρυξη της προσφεύγουσας-ενάγουσας σε πτώχευση και τη θέση της υπό δικαστική εκκαθάριση με παθητικό 1 289 128,10 FF. Η κατάσταση αυτή οφείλεται στην καθυστέρηση αποζημιώσεώς της και, επομένως, γι' αυτήν ευθύνονται εις ολόκληρον η Επιτροπή και η Nissan France, κατά της οποίας μπορεί εν πάση περιπτώσει να στραφεί η Επιτροπή. Η προσφεύγουσα-ενάγουσα διευκρινίζει ότι η διαδικασία καταγγελίας της συμβάσεως αντιπροσωπείας αφορά αποζημίωση 2 420 676 FF. Η παρατηρηθείσα καθυστέρηση στην καταβολή της αποζημιώσεως αυτής παρέχει δικαίωμα τοκοδοσίας, για την περίοδο μεταξύ Μαΐου 1994 και 8 Οκτωβρίου 1995, ύψους 288 060,43 FF, πλέον τόκων υπερημερίας για την περίοδο από 9 Οκτωβρίου 1995 έως την ημέρα ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής, με επιφύλαξη για τους τόκους που θα οφείλονται μέχρις ότου τερματιστεί η παράλειψη, ήτοι 84 723,66 FF.

36 Η συνολική ζημία την οποία πρέπει να αποκαταστήσει η Επιτροπή ανέρχεται επομένως σε 1 576 188,53 FF + 84 723,66 FF= 1 660 912,19 FF, ήτοι 237 273 ECU.

37 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι οι ισχυρισμοί που αφορούν τόσο το υποστατό της προβαλλομένης ζημίας όσο και τον υπολογισμό της ζημίας αυτής δεν είναι αρκούντως σαφείς ώστε να επιτρέψουν στην καθής-εναγομένη να προβάλει τα δικαιώματά της. Η προσφυγή-αγωγή δεν τηρεί τις προϋποθέσεις που θέτουν οι διατάξεις του άρθρου 19 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας

του Πρωτοδικείου, οι οποίες επιβάλλουν το αγωγικό δικόγραφο να περιέχει ιδίως, εκτός από το αντικείμενο της διαφοράς, συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Προς τήρηση των διατάξεων αυτών, η προσφεύγουσα-ενάγουσα έπρεπε να υποβάλει επαρκή πληροφοριακά στοιχεία ώστε η Επιτροπή να μπορεί να λάβει θέση επί της ουσίας και ο κοινοτικός δικαστής να μπορεί να ασκήσει τον έλεγχό του.

38 Εν προκειμένω, δεν αρκεί το ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα στηρίζεται σε απλές υποθέσεις, επικαλούμενη την πτώχευση και μεταθέτοντας, χωρίς άλλη επιχειρηματολογία, το σύνολο του παθητικού της εταιρίας στην Επιτροπή, προσθέτοντας σ' αυτό ένα ποσό υπολογιζόμενο pro rata temporis, που θεωρείται ότι αντιστοιχεί στην καθυστέρηση της υποθετικής της αποζημιώσεως, η οποία εκτιμάται από την προσφεύγουσα-ενάγουσα στο πλαίσιο διαδικασίας καταγγελίας της συμβάσεως.

39 Η Επιτροπή υποστηρίζει εξάλλου ότι θα μπορούσε ενδεχομένως να υπέχει ευθύνη μόνον αν είχε αποδειχθεί η συνάφεια μεταξύ της ζημίας, — της πτωχεύσεως της εταιρίας Guérin automobiles — και της φερομένης παραλείψεως της Επιτροπής. Η αντίστοιχη απόδειξη έπρεπε να είχε προηγηθεί εκείνης που αφορά την υπαίτια συμπεριφορά της Επιτροπής και την προβαλλόμενη ζημία. Στην προσφεύγουσα εναπέκειτο να αποδείξει τα στοιχεία αυτά, πράγμα που δεν έγινε εν προκειμένω.

40 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, έστω και αν υποτεθεί ότι η δράση με βάση τους κανόνες περί ανταγωνισμού είναι πρόσφορη και απαραίτητη προς αποφυγή της πτωχεύσεως, ήταν εφικτό στην καταγγέλλουσα να προσφύγει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων τα οποία, βάσει της αρχής της αποκεντρώσεως στην εφαρμογή των κανόνων αυτών, ήσαν αρμόδια να εκδώσουν απόφαση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

41 Δυνάμει του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κάθε εισαγωγικό δικόγραφο περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να

είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να μπορεί ο καθού διάδικος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής, χωρίς να χρειάζεται ενδεχομένως άλλα στοιχεία. Προς εξασφάλιση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, για να είναι παραδεκτή η προσφυγή πρέπει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά πάντως κατά τρόπο ομαλό και λογικό, από το ίδιο το κείμενο της προσφυγής (βλ., π.χ., τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 1993, Τ-56/92, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1267, σκέψη 21).

42 Για να ικανοποιεί τις ανωτέρω απαιτούμενες προϋποθέσεις, το δικόγραφο με το οποίο ζητείται η αποκατάσταση των ζημιών που προκάλεσε το κοινοτικό όργανο πρέπει να περιλαμβάνει στοιχεία επιτρέποντα την εξατομίκευση της συμπεριφοράς που ο ενάγων προσάπτει στο θεσμικό όργανο, τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και τον χαρακτήρα και την έκταση της εν λόγω ζημίας (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, Τ-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-961, σκέψη 107).

43 Εισαγωγικό δικόγραφο στερούμενο της αναγκαίας σαφήνειας πρέπει να κηρύσσεται απαράδεκτο και η παράβαση του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου συγκαταλέγεται μεταξύ των λόγων απαραδέκτου που το Πρωτοδικείο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάζει αυτεπαγγέλτως, δυνάμει του άρθρου 113 του εν λόγω κανονισμού (βλ. την παρατεθείσα απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 108).

44 Εν προκειμένω, το δικόγραφο της προσφυγής-αγωγής, ακόμη και ως σύνολο θεωρούμενο, δεν επιτρέπει να εξακριβωθεί, με τον απαιτούμενο βαθμό σαφήνειας και ακρίβειας, η ύπαρξη αιτιώδους συναφείας μεταξύ της προβαλλομένης παραλείψεως της Επιτροπής και της ζημίας την οποία φέρεται ότι υπέστη η προσφεύγουσα-ενάγουσα.

45 Σύμφωνα με την προσφεύγουσα-ενάγουσα, η ζημία αυτή συνίσταται, κυρίως, στην κήρυξή της σε πτώχευση και στη θέση της υπό δικαστική εκκαθάριση, η οποία επήλθε στις 22 Μαΐου 1995 με παθητικό 1 289 128,10 FF. Ωστόσο, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η παράλειψη της Επιτροπής μπορεί να αποδειχθεί

μεταξύ της 27ης Μαΐου 1994 (ημερομηνίας καταθέσεως της καταγγελίας) ή της 21ης Φεβρουαρίου 1995 (ημερομηνίας του τελευταίου εγγράφου της προσφεύγουσας-ενάγουσας πριν από την εκκαθάρισή της προς την Επιτροπή) και της 22ας Μαΐου 1995 (ημερομηνίας κηρύξεως της πτωχεύσεως της προσφεύγουσας-ενάγουσας και της θέσεώς της υπό δικαστική εκκαθάριση), η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν περιέλαβε στο δικόγραφο της προσφυγής-αγωγής της κανένα στοιχείο βάσει του οποίου να μπορεί να διευκρινισθεί μέχρι ποιου βαθμού στοιχειοθετείται η ευθύνη της Επιτροπής για την ούτως υπολογιζόμενη ζημία. Επομένως, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να εξακριβώσει πώς η προβαλλόμενη παράλειψη μπορεί να έχει συμβάλει στην αύξηση του παθητικού της εταιρίας Guérin automobiles και, επομένως, να προκαλέσει την εκκαθάρισή της.

46 Τούτο ισχύει και ως προς τη ζημία των 288 060,43 FF, την οποία φέρεται ότι υπέστη η ενάγουσα, εξαιτίας της καθυστερημένης καταβολής της αποζημιώσεως την οποία υποστηρίζει ότι της οφείλει η Nissan France λόγω καταγγελίας της συμβάσεώς της αντιπροσωπείας. Και επί του σημείου αυτού, το δικόγραφο δεν περιλαμβάνει κανένα στοιχείο επιτρέπον την εξακρίβωση αιτιώδους συναφείας μεταξύ, αφενός, των αιτουμένων ποσών των 288 060,43 FF και των 84 723,66 FF, και, αφετέρου, της προβαλλομένης παραλείψεως της Επιτροπής.

47 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

48 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του. Εξάλλου, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του ίδιου αυτού κανονισμού, μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων ή εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.

49 Εν προκειμένω, με τη συμπεριφορά της η Επιτροπή συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στην άσκηση της προσφυγής-αγωγής εκ μέρους της προσφεύγουσας-ενάγουσας. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν έδωσε συνέχεια, εντός της προθεσμίας που ορίζει το άρθρο 175 της Συνθήκης, στην όχληση που της είχε

απευθύνει στις 2 Ιανουαρίου 1996 η προσφεύγουσα-ενάγουσα, μολονότι από τον Μάιο του 1994 η Επιτροπή είχε πληροφορηθεί προσηκόντως το ουσιώδες της καταγγελίας. Εξάλλου, μόλις στις 25 Ιουλίου 1996, δηλαδή μετά την άσκηση της παρούσας προσφυγής-αγωγής, η Επιτροπή κοινοποίησε στην προσφεύγουσα-ενάγουσα τη λήψη θέσεως σχετικά με την καταγγελία της, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63.

50 Στο πλαίσιο μιας ορθής εκτιμήσεως των περιστάσεων της υποθέσεως πρέπει, επομένως, να κριθεί ότι η Επιτροπή φέρει τα δικά της έξοδα, καθώς και το ήμισυ των εξόδων της προσφεύγουσας-ενάγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Καταργείται η δίκη όσον αφορά το αίτημα της προσφυγής κατά παραλείψεως.

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά ως απαράδεκτα τα αιτήματα της προσφυγής-αγωγής.

3) Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα και το ήμισυ των εξόδων της προσφεύγουσας-ενάγουσας.

Bellamy Briët Καλογερόπουλος

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Ιουλίου 1997.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

H. Jung C. W. Bellamy